

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Παρηλθον πολλαὶ ἡμέραι καὶ ὅμως οἱ λησταὶ δὲν εὗρον εὐκαιρίαν νὰ ἀπαγάγῃσι τὸν μικρὸν κόμητα.

παρ' αὐτῆς κατὰ τι ἀπὸ τὴν ἱστορίαν του καὶ πῶς ἔτυχε νὰ φερθῇ εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἑρῖκος εὗρισκεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὴν Ἑλένην, διότι ὁ Μαυροβοδωρῆς ἐφαίνετο πάντοτε ὠργισμένος ὥσῳς ἔδλεπε τὰ δύο παιδιά νὰ ὁμιλῶσι καὶ διέταττε μετ' ὅσους

Ὁ μικρὸς Ἀλέρτος συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ληστῶν.

Ὁ Ἑρῖκος πολλάκις ἤκουσε τὸν Μαυροβοδωρῆν νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν γραιὴν Μαργαρίταν καὶ νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ τοῦ φανερῶσιν τὸ μυστικὸν τοῦ Ῥόλου, ἀλλ' αὐτὴ δὲν συγκατένευε μετὰ ἀνέναντρόπον· τοῦτο ἐλόπει καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, διότι ἐπεθύμει νὰ ἀκούσῃ

τὴν Ἑλένην νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτόν. Ὅθεν μόνον τὴν νύκτα, ὅταν οἱ λησταὶ μετὰ τὸ δεῖπνόν των ἔπιπτον εἰς βαθὺν ὕπνον, τὰ παιδιά εὗρισκον καιρὸν νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῶν σχεδίων τῆς δραπετεύσεώς των καὶ οὕτω ἐνίσχουν τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν εἶχον

εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Τελευταῖον οἱ λησται ἐξῆλθον πρωΐαν τινά, ἀφῆσαντες κατὰ τὸ σὺνήθες εἰς τὸ σπήλαιον μόνην τὴν γραΐαν καὶ τὰ παῖδιά. Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Ἑρῖκος ἤσθοντο πολλὴν ἀνησυχίαν καὶ λύπην καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ ἀρπάσουν τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον καὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ μεταῖθ' ἄλλων πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων συνωμῖλουν, ὁ Ἑρῖκος ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ἑλένην νὰ φύγουν διὰ μιᾶς, «διότι, — εἶπεν — ἂν κατορθώσουν νὰ συλλάβουν τὸν Ἀλβέρτον καὶ τὸν φέρουν ἐδῶ, θὰ μᾶς μετατοπίσουν βαθύτερον μέσα εἰς τὸ δάσος καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὰ νύχια των.»

«Λοιπὸν ἂς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως,» — εἶπεν ἡ Ἑλένη, — «διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι ἂν τὸν φέρουν ἐδῶ, θὰ τὸν φυλάττουν μὲ μεγάλην προσοχήν.»

«Πρέπει νὰ προσπαθῶσωμεν, εἶπεν ὁ Ἑρῖκος· πρόσεξε δὲ νὰ ἦσαι ἐτοιμὴ εἰς μίαν στιγμὴν ὧ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἓν μαχαίριον!»

«Τί θὰ τὸ κάμης;» ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη τρομάξασα· «δὲν θὰ φονεύσῃς, ἐλπίζω, κανένα μὲ αὐτό;»

«Ὅχι,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. «ἀλλ' ἐὰν ὁ Ἀλβέρτος ἔλθῃ μὲ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του δεμένους, καθὼς ἔκαμαν ἐμὲ, ὅταν μὲ ἔφεραν ἐδῶ, τότε χρειάζομαι ἓν μαχαίριον νὰ κόψω τὸ σχοινίον καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσω.»

«Τότε θὰ σὲ εὕρω ἐν,» εἶπεν ἡ Ἑλένη· ἀπρὸ ὀλίγου εἶδα ἐν ἀπὸ τὰ παῖδιά νὰ κρατῇ ἓν μαχαίριον, καὶ θὰ τὸ πάρω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.»

«Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο κλοπή;» εἶπεν ὁ Ἑρῖκος, «μὴ λησμονῇς δὲ, ὅτι ἀπεφασίσσαμεν ποτὲ πλεόν νὰ μὴ κλέψωμεν.»

«Ἀλλὰ δὲν θὰ σφετερισθῶμεν τὸ μαχαίριον, εἶπεν ἡ Ἑλένη, μόνον θὰ τὸ πάρωμεν μίαν στιγμὴν νὰ κάμωμεν τὴν δουλειά μας, καὶ θὰ τὸ ἀφήσωμεν πάλιν.»

Ἐνῷ δὲ οὕτω τὰ παῖδιά συνωμῖλουν, ἐφάνη ἡ γραῖα Μαργαρίτα, καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρισθῶσιν. Οὕτω δὲ διῆλθεν ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ φανοῦν οἱ λησται ἐπιστρέφοντας. Ἦλθε καὶ ἡ νύξ καὶ αἱ ὧραί τῆς πατήρχοντο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφάνη ἀπὸ τοὺς λησταις, ἡ δὲ Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ ὑποπτύηται καὶ ν' ἀνησυχῇ, φοβουμένη μήπως τοὺς συνέβῃ κανέναν κακόν. Τέλος περὶ τὴν 10ην ὥραν τῆς νυκτὸς, ἠκούσθη ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ Μαυροθοδωρῆ κρᾶζοντος, «Τὸν ἐπιάσαμεν τέλος τὸν καλόν σου, Μαργαρίτα!»

«Ἦκουσες; ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἑρῖκος πρὸς τὴν Ἑλένην. Ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἤμεθα ἐτοιμοί.»

Μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἰδοὺ ἐ-

φάνη ὁ Μαυροθοδωρῆς ὀδηγῶν ἀπὸ τοῦ βραχίονος παιδίον ξανθόν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἑρῖκος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ ἀγαπητός του Ἀλβέρτος· αἱ χεῖρες τοῦ δυστυχοῦς παιδίου ἦσαν δεμέναι, τὸ δὲ στόμα του σκεπασμένον μὲ χονδρὸν πανίον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φωνάζῃ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν ἕως εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον ἡ Μαργαρίτα, ὁ Μαυροθοδωρῆς τοῦ ἔλυσε τὰς χεῖρας καὶ ἀφῆρσε τὸ πανίον ἀπὸ τὸ στόμα του, τὸ δὲ παιδίον ἐλευθερωθὲν οὕτω ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακαλοῦν αὐτὸν νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐγέλασε σαρκαστικῶς εἰς τὰς παραλήσεις του, ὁ δὲ μικρὸς Ἀλβέρτος ἀπελπισθεὶς νὰ συγκινήσῃ τὸν ληστὴν ἔτρεξε πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου θέλων νὰ διαφύγῃ· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, διότι ὁ Μαυροθοδωρῆς μεθ' ἐνδὸς ἄλλου τὸν κατέφθασεν, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατάρθωσαν νὰ τοῦ δέσουν χεῖρας καὶ πόδας καὶ νὰ τὸν καταρρίψουν ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ξηρῶν φύλλων πλησίον τοῦ Ἑρῖκου.

«Πλάγιασε ἐκεῖ!», ἔκραξεν ἀγρίως ὁ Μαυροθοδωρῆς· «καὶ παῦσε ταῖς φωναῖς σου, ἄλλως θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ παύσῃς.»

Τὸ παιδίον τρέμον ἐκ τοῦ φόβου συνεμαζώχθη ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ ἡσυχάσεν.

«Ἔτσι μ' ἀρέσει,» εἶπεν ὁ ληστής· τὸ καλόν σου εἶναι νὰ ἦσαι ἡσυχος.»

Ἐπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὴν Μαργαρίταν τῆς διηγήθη πῶς ἔκαρποφυλάκτησαν νήστευς ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἴδουν τὸ παιδίον, καὶ ὅτι μόλις μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξῆλθεν αὐτὸ εἰς τὸν κήπον νὰ παίξῃ μὲ τὸ σκυλάκι του, καὶ τότε ἤρουν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸ συνέλαβον. Καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαυροθοδωρῆς, ἂν ὁ πατήρ του θέλει νὰ τὸν λάβῃ ὀπίσω, πρέπει νὰ βάλῃ τὸ χερί του πολὺ βαθεῖα εἰς τὴν σακκούλαν του· ἄλλως δὲν θὰ τὸ μεταίδη ποτέ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΜΟΝΟΝ Εἰς ΚΟΚΚΟΣ ΑΜΜΟΥ.

Ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶχε χαλάσει, ἡμέραν τινά ὑπῆγεν εἰς τὸν ὠρολογοποιόν του καὶ εἶπεν ὅτι δέν του ἐχρειάζετο, ἐπειδὴ δὲν ἐδείκνυε πλεόν τακτικῶς τὴν ὥραν.

«Δώσατέ μοι νὰ τὸ ἐξετάσω,» εἶπεν ὁ ὠρολογοποιός· λαβὼν δὲ ἰσχυρόν τι μικροσχόπιον παρετήρησε προσεκτικῶς ἐντὸς τῆς μηχανῆς του καὶ ἀνεῖρε μικρόν τινα κόκκον ἄμμου. «Τὸ ἡῶρον,» εἶπε «καὶ δύναμαι εὐκόλως νὰ τὸ διορθώσω.»